

Nor koo Ängst

Korrz vor Pingsde habb ischs Kättche in de Kolonnade getroffe unn habbse gefroochd: „Soll isch dich heit widder hoomfahrn, wennde noochher die Dudde vumm Oikaafe voll host?“

„Naa“, seets Kättche unn hott gelacht, „naa, heit nitt. Isch hadd nor e Kloonischkeit vergesse unn dess holl isch merr jetz.“

„No gut“, saach isch, „villeischd stieht joo aach de Schorsch meddem Audo doohinne uffem Parkplatz, odder?“

Dess Kättche hott de Kobb geschiddeld. „De Schorsch iss dehoom unn schennt unn breweld alls doorum unn doo habb isch zum gesaad, schenn weider, isch gieh.“

„Schenne duder, de Schorsch“, frooch isch, „ei was hodder donn?“

Dess Kättche druff: „Die Kinner hawwem doch enn neie Navi geschenkt, ooner ferr ins Audo ze klemme, unn jetz duderr mett dem Navi trainiern, awwer irschend ebbes dut nitt klappe unn doo werrderr grad verrickd.“

Isch habb genickd. „Dess kenn isch, weil dess zieht mir monschmol genau su.“

„Wennde willst“, seets Kättche, „donn fahr doch emol bei emm vorbei unn loss derr erklärn, was doo nitt klappe dut, villeischd konnsdem joo helfe.“

„Dut merr leid“, saach isch, „heit habb isch noch e bissi was onnersders vor, awwer isch rufen heit Middaach emol oo. Iwwerischsens, habbderr schunn gewählt?“

„Ei nodierlisch“, gibts Kättche ze Antwort, „mir hawwe Briefwahl gemachd.“

Isch grins: „Hoffendlisch habbderr rischdisch gewählt.“

Doo moonts Kättche: „Dess werrn merr omm iwwernächsde Sunndaach seh. Hoffentlich heert dess zwische dene Flerschemer Parteie donn uff, nix wie Krach und Spektakel. Awwer schlummer iss wassde ewe im Fernseh sehe dust. Ach Honnes, warum duts su vill Krach unn Streit uff de Welt gewwe, die mache noch unser schee Erd kabutt.“

„Doo hosde recht, Kättche“, saach isch, „ess dauert joo nimmi long unn doo werrd widder ein Deutsche in die Weltraumstation geschosse unn doo werrn merr widder uff Fotos vunn doo owwe seh kenne, wie schee unsren blauen Planet iss.“

Ess Kättche hott uff ihr Armbonduhr geguggd. „Josses naa, ferr mich werrds jetz awwer Zeit. Nor ebbes noch: Wennse unser Erd kabutt gemachd hawwe, werrn se uff de Mars flieh, odder?“

Isch habb moi Schnut verzoche. „Uff de Mars, su enn Bleedsinn! Wenn e paar doo hie kumme sinns nor Politiker unn e paar Superreiche. Mir Kloone misse hier dorschhalle unn dess dun merr aach. Hier wisse merr was merr hawwe. Die solle liewer dess Geld ausgewwe, um unser Klima nitt kabutt ze mache.“

„Ach Honnes“, seets Kättche, „monschmol krieh isch werklich Ängst.“

„Naa“, saach isch, „nor koo Ängst. Weil wenn isch Ängst krieh denk isch droo, was de Martin Luther gesaad hawwe soll: ,Wenn ich wüsste, dass morgen die Welt unterginge, würde ich heute noch ein Apfelbaumchen pflanzen.“

„Isch muss fort“, seets Kättche, „awwer heit due isch koo Äbbelbeemsche plonse, isch plons Geranie. Honnes, machs gut unn klingel de Schorsch emol oo.“

„Mach isch“, habb isch emm Kättche noochgerufe.